

at rette den der, hvor den hører hjemme, nemlig i Børnepligtslovgivningen, og der forekommer mig ikke nogen Grund til af den Grund at røre ved Lovgivningen om Indfødsret. Jeg fremhæver dette, idet jeg dog ikke veed, om der maaskee tillige er andre Omstændigheder, som indeholde Grunde for Bestemmelsen, hvad jeg gjerne indrømmer, at der maaskee kan være. Jeg vil paa dette Stadium blot benytte denne Betragtning og de Betæneligheder, jeg har udviklet her for det høie Thing, som Grund for det Forslag, som jeg siden skal tillade mig at fremkomme med, for at denne ved det første Diekast meget simple Sag maaskee kunde blive nærmere drøftet fra forskellige Sider i et Udvalg.

Jessen: Der er noget Tiltalende ved Kortheden i det foreliggende Lovforslag, men jeg er med den ærede Taler, der nu satte sig, ganske enig i, at det, dersom det Spørgsmaal, der her er reist, udkommende skal besvares, vil være nødvendigt at gjøre Lovforslaget noget længere. Jeg troer, at det vil være nødvendigt, som den sidste ærede Taler bemærkede, noget at sjele mellem det Tilfælde, at en Person har Indfødsret i Landet ifølge sin Fødsel, og det Tilfælde, at han har erholdt Indfødsretten ved Lov. Det gaar vistnok ingenlunde an at behandle disse Tilfælde paa samme Maade med Hensyn til Fortabelsen af Indfødsret. Det forekommer heller ikke mig, at der er noget Abnormt dert, at den samme Mand kan udøve statsborgerlige Rettigheder i to forskellige Lande, og det saa meget mindre, som jo de væsentligste af de Rettigheder, der knytte sig til Indfødsret her i Landet, kun kunne udøves, naar den paagældende Person er tilstede her i Landet. Jeg finder, at det bør være en Betingelse for, at en danskfødt Mand taber sin Indfødsret her i Landet ved sin Naturalisation i en anden Stat, at han løstiger sig fra og ved Bevilling løses fra det undersaatlige Forhold her i Landet, og at der altsaa, foruden hans Ansøgning

om Naturalisation i det fremmede Land, maaskee en udtrykkelig Act til fra hans egen ligesaa velsom fra den danske Regjerings Side, hvoraf det fremgaaer, at det virkelig er hans Villie, samtidig med at han erhverver statsborgerlige Rettigheder i det fremmede Land, da tillige at frastige sig alle statsborgerlige Rettigheder i hans Fødeland. Deri kan jeg nemlig ogsaa slutte mig til, hvad den ærede foregaaende Taler (Nellemann) bemærkede, at det ingenlunde er givet blot med en Naturalisationsact i et fremmed Land, at Vedkommende har ønsket at miste sin Indfødsret her i Landet. — Jeg troer derimod, at det for tjener at tages under noie Overveelse, om ikke den Mand, der ved Lov har faaet Indfødsret, bør fortabe denne sin Indfødsret, naar de Forudsætninger, hvoriunder han har erholdt Indfødsret, forsvinde. Her i Landet ere vi jo noiesende, og med Rette noiesende, med at give Følsk Indfødsret. Vi forlange ikke blot et langt Ophold her i Landet, men ogsaa Vidnesbyrd for, at Vedkommende har sluttet sig til det danske Følsk, og at han i den Tid, i hvilken han har været her i Landet, har opført sig hæderligt. Hvis nu denne sidste Betingelse tabes ved en Handling fra den Paagældendes Side, synes der mig muligt nok at kunne være Anledning til tillige at lade ham tabe Indfødsretten, og det selv i saadanne Tilfælde, hvori de Rettigheder, som ere knyttede til Indfødsretten for den danskfødte Mand, ikke efter Lovgivningen forbyrdes. — Det forekommer efter det Anførte ogsaa mig, at der vil være al Anledning til at tage nærværende Lovforslag under noie Overveelse, førend det ophøies til Lov.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke Andet end være fuldkommen enig med de to ærede Medlemmer, der have udtalt sig om Usskeligheden af, at dette Lovforslag maatte blive behandlet i et Udvalg. Jeg har selv havt en Følelse af, at det under enkelte Omstændigheder kunde komme til at gribe saa